

FOAIE PAROHIALĂ MARTIE 2025

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catolicamd.ro

SACRAMENTUL POCĂINȚEI

Ispășirea sau îndestularea

Ispășirea, îndestularea pentru păcate sau ceea ce numim cel mai des pocăință sau penitență este diferită de căință. Puțini sunt cei care se gândesc sau meditează la distincția între ***a fi iertat și a ispăși*** pentru păcatul iertat.

Să presupunem că în timpul unei conversații v-aș fura geanta. Apoi vă spun: „Vă rog, iertați-mă!”. Îmi răspundeți: „Vă iert!” Oare, este suficient? N-ați mai spune și altceva? Oare nu ați spune: „Dați-mi geanta înapoi?” Cum aș putea spune că îmi pare rău, dacă nu aș returna obiectul furat?

Iată o povestioară, rod al imaginației și fără nici o legătură cu

realitatea, despre un om care a venit să se spovedească. În timp ce se spovedea, a furat ceasul preotului. La sfârșitul mărturisirii i-a spus preotului: „Părinte, am uitat să vă spun. Am furat un ceas”. Preotul, subliniind necesitatea îndestulării, a spus: „Trebuie să înapoiezi ceasul celui de la care l-ai furat”. Penitentul a spus: „Vi-l dau dumneavoastră.” Preotul a spus: „Nu îl vreau. Dă-l proprietarului.” Penitentul a spus: „Acela nu îl vrea”. Preotul a răspuns: „Ei bine, în acest caz îl poți păstra”.

Ușor ne putem da seama că ceva nu este în regulă. Mai întâi, nu a fost vorba despre o căință

adevărată, altfel, nu ar fi adăugat un alt păcat în timp ce le mărturisea pe celelalte. În al doilea rând, îndestularea a fost înșelătoare. **Întotdeauna trebuie să existe o îndestulare / ispășire pentru păcat, fiindcă orice păcat tulbură ordinea stabilită de Dumnezeu.** Păcatul strică un echilibru. Nu are rost să spunem „Nu plânge după laptele vărsat” doar fiindcă am vărsat laptele altcuiva. Dacă nu putem recupera laptele vărsat, putem măcar plăti pentru acea sticlă de lapte sau putem cumpăra niște lapte.

La sfârșitul spovezii, preotul îi dă penitentului ceea ce se numește **pocăință** sau **canon** – să spună anumite rugăciuni, sau să postească, sau să dea de pomană, sau să facă fapte de mortificare, sau Calea Crucii, sau Rozariul. **Toate acestea au rolul de a aduce îndestulare pentru păcat și de a dovedi sinceritatea căinței.** Catolicii numesc asta **a spune pocăința** sau **a face pocăința.**

Dumnezeu nu cere de la noi o reparație exactă pentru păcate, ci una proporțională. Iar asta fiindcă Sacramentul Pocăinței nu este un tribunal al dreptății stricte, ci o împăcare între prieteni. Preotul, reprezentându-l pe Cristos, nu este un judecător ce pronunță o sentință cu închisoarea împotriva unui infractor. Preotul nu este un dușman. El este un prieten reconciliat, iar ispășirea, îndestularea sau pocăința este lucrarea prieteniei între membrii Trupului Mistic al lui Cristos.

Pocăința are și valoare „medicinală”, pentru că ea vindecă

rănilile sufletului, de aceea trebuie împlinită în stare de har. Cristos ne-a iertat păcatele pe Cruce, dar a plătit pentru ele în dreptate. Cristos l-a iertat pe tâlharul din dreapta Sa, dar nu a oprit răstignirea lui. Durerea îndurată de tâlhar a fost o reparație pentru viața ticăloasă pe care a trăit-o. Pocăința este un semn că ne aplicăm nouă înșine moartea lui Cristos pe Calvar. În Sacramentul Spovezii, gesturile noastre au putere și sunt eficiente, deoarece sunt unite cu Pățimirea lui Cristos. **Pentru păcat, sunt de plătit două datorii: una veșnică – iadul; cealaltă este temporară – a ispăși în timpul vieții pentru lipsurile și defectele noastre, pentru lipsa de caritate, după ce păcatul ne-a fost iertat.** În Sacrament, datoria veșnică a iadului este ștearsă definitiv, însă cea temporară rămâne.

În Biblie găsim mărturii ale unor omeni care au fost iertați, dar a căror pedeapsă temporară rămâne. Moise a fost iertat, însă a fost pedepsit pentru că nu s-a încrezut în Dumnezeu prin faptul că nu a intrat în Țara Făgăduinței. Păcatul lui David cu Betșeba a fost iertat, dar el a trebuit să sufere multe nenorociri și adversități, iar copilul născut a murit, ca pedeapsă pentru păcat.

De aceea, **noi trebuie să facem pocăință de bunăvoie pentru păcatele noastre.** Sfântul Paul ne îndeamnă stăruitor aceasta: „Acum mă bucur în pătimirile mele pentru voi și împlinesc ceea ce lipsește suferințelor lui Cristos în trupul meu pentru trupul său, care este Biserica” (Coloseni 1, 24). Profetul Daniel îi spune regelui

Nabucodonosor: „De aceea, să-ți fie plăcut sfatul meu: îndepărtează păcatele tale prin dreptate și nelegiuirile tale, prin îndurare față de cei săraci! Poate ți se va prelungi pacea” (Daniel 4, 24). Profetul Ioel, la rândul său, scrie: „Chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la mine din toată inima voastră, cu post, cu plâns și cu jale!” (Ioel 2, 12).

Și Isus a spus că vor fi pedepsite cetățile în care a făcut cele mai multe minuni, dar nu s-au convertit (Matei 11, 20).

Noi suntem mădulare ale Trupului Mistic al lui Cristos, care este Biserica. Când facem răul, când comitem păcatul, noi afectăm, într-o oarecare măsură, fiecare membru al Bisericii. Acest lucru este valabil și când comitem un păcat mare, dar și atunci când este vorba doar de gânduri rele.

Cum se întâmplă acest lucru? Când comitem păcatul, împruțăm iubirea și caritatea din întregul Trup Mistic. Când comitem fapte bune, facem să crească această iubire și binele din întregul Trup Mistic. De exemplu, **dacă mă doare un ochi, acest fapt afectează întregul organism și mă doare peste tot; dacă îl iubesc pe Cristos mai puțin, atunci slăbesc și prejudiciez binele spiritual al Bisericii.** Dacă sunt plin de râvnă în trăirea credinței și a faptelor bune, atunci fac să crească foarte mult binele spiritual al întregii Biserici.

Pentru că fac rău Bisericii prin păcatul meu, în mod simetric, pot fi ajutat de Biserică atunci când „am datorii”. Cum spune Sfântul Paul: „...ca să nu fie dezbinare în trup, ci membrele să se îngrijească la

fel unele de altele. Dacă suferă un membru, toate membrele suferă cu el, iar dacă este cinstit un membru, toate se bucură cu el. Voi sunteți trupul lui Cristos și membru fiecare în parte” (1Corinteni 12, 25-27).

Religia nu este individuală, ci socială, organică. Este ca și în ordinea naturii; vedem de câte beneficii avem parte din partea oamenilor, frații noștri. În milioane de feluri, ei îmi sunt binevoitori. Nu eu am crescut animalele din pielea cărora s-a confecționat încălțăminte, nu eu am plantat grâul din care s-a făcut pâinea pe care o mănânc, nu eu am crescut păsările care mă hrănesc sau nu am plantat legumele pe care le-am consumat. Munca multora ne permite să ne bucurăm de toate aceste bunuri. Am putea spune că suntem înconjurați de „indulgențe” sociale, fiindcă avem parte de meritele, talentele, artele, științele, meșteșugurile, tehnicile și geniul societății.

În Societatea Poporului lui Cristos, Trupul Său Mistic, putem beneficia de meritele, de faptele bune, de rugăciunile, de jertfele, de mortificațiile și de martiriul celorlalți. Dacă este o „indulgență” economică faptul că pot călători cu un avion fabricat de altcineva, de ce nu ar exista și o indulgență spirituală, prin care să ajung mai ușor la Cristos, prin generozitatea unor membri ai Trupului Mistic?

Să revenim la distincția între iertarea vinovăției și îndestulare sau ispășire. Orice păcat atrage după sine o pedeapsă veșnică și una temporară. Chiar dacă păcatele ne-au fost iertate, rămâne de împlinit o anumită ispășire, în temporalitate,

sau în Purgatoriu, după moarte, dacă murim în stare de har sfințitor. **Indulgența nu se referă la păcat, ci la pedeapsa vremelnică. Înainte de aplicarea indulgențelor trebuie ca vina să fie iertată.**

Există câteva modalități de a compensa pedeapsa datorată după ce păcatul a fost iertat: a spune sau a face pocăința după spovadă; orice mortificație liber asumată în timpul vieții, cum ar fi ajutorarea săracilor și a misiunilor, postul și alte fapte de mortificare; imitarea răbdătoare a suferințelor Domnului pe Cruce prin îndurarea răbdătoare

a încercărilor vieții.

Nu este ușor ca omul să meargă până în fața Crucii și să recunoască faptul că a greșit. Este foarte greu! Dar penitentul știe că a fost mult mai greu ca Isus să atârne pe acea Cruce.

Iar penitența sau pocăința dată la confesional, de regulă, este ușoară, chiar prea ușoară, spun unii.

(Cateheză prelucrată după *Cartea sacramentelor; Cele șapte Taine ale Bisericii*, a Arhiepiscopului Fulton J. Sheen)

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

ANUNȚURI

Miercuri, 5 martie, a început timpul sfânt al Postului Mare, timp al pocăinței, al iertării și al iubirii, al sobrietății și al evitării exceselor de orice fel. În această perioadă este recomandată **renunțarea în beneficiul săracilor sau al suferinzilor**. De asemenea, sunt interzise petrecerile zgomotoase, însă **cel mai bun post „este postul de la păcat”**.

Calea Sfintei Cruci, devoțiunea specifică Postului Mare, care ne ajută să medităm Pătımirea lui Cristos, va fi celebrată **miercuria și vinerea**, de la ora **17:25**, și **duminica**, de la ora **10:25**.

Ca pregătire pentru Solemnitatea Învierea Domnului – Paștele, în perioada 4 - 6 aprilie, în parohia noastră vor avea loc **Misiuni populare**. **Predicator va fi Pr. Claudiu Eva**, Responsabil la Oficiul pentru Pastorația Liturgică și a Sacramentelor

Misiunile populare reprezintă o serie de predici organizate în anumite timpuri forte din Anul liturgic, cum este Postul Mare, care au ca scop formarea creștină a credincioșilor, dar, mai ales, înaintarea lor în viața spirituală. **Caracterul „popular”** al misiunilor este dat de faptul că acestea se adresează întregii comunități; este un moment de întâlnire a membrilor comunității între ei și a tuturor cu păstorul lor, în ascultarea, înțelegerea și aprofundarea cuvântului lui Dumnezeu.